

کز جوا که گشت کوز اینجا نخواهد رفت زود جامه بریز کرجاک و بستر از غم کردن
 از بی آنکه در روشروا نشرا دعا دست بردارد می مجوز دعا کویان خاز
 شاه شجاع دایست که وقت ز جلالت اسباب تجهیز و تکفیر و نایوت
 و صندوق تمام در برابر خود مریت داشت و ده حافظ را هر یکی انعامی
 کرامتد بفرمود با ملازم باشند و هر روز یک خمر کلام الله گفته
 تا این حالت در میان بود امر او رعایت و کدو شدند بعضی با سلطان
 زیز العابدین بیعت کردند و بعضی جانب سلطان احمد گرفتند این حکایت
 بسبع شاه شجاع رسانیدند فرزند خود را سلطان زیز العابدین طلب کرد و
 وصیتی چند شفقانه فرمود مضمون از وصیت این بود که چون
 دارانان حرم زدند و در میان سپاه بیضاذا شکند ز فرار سبید از اسب
 فرود آمد و سیرا و در کنار گرفت داران چشم باز کرد اشکند را بدید
 گفت ای برادر نگاه کن شاه شاهان مجروح بر خاک افتاده و از یاران
 و دوستان جدا مانده ملک انوی دمید و زمانش فرا رسید عیبت
 کبر بد زجر می بینی بیشتر از آنکه تو عیبت کردی کرا ترا این فرزند نصیحت
 همین قدر کافیت من دعوت خورا بیان بسته ام و متر صد
 نشسته پند آن مرد نیم کز عدم بیم آید
 کان نیم مرا خوشتر ازین بیم آید جانی دارم مر از خدا عاری نیستم
 تسلیم شود جو وقت تسلیم آید می شنوم که گفته بر خواهید انکب
 زینهار که در بند این باشید چه مادام که در میان شما اتفاق و اتحادی

باشند سندان قدیم که مشظری روز جزا بودید شایسته نما بند
 بعد از آن رفتی که نه سلطان زین العابدین پیروز آمدن سلطان احمد را
 طلب داشت جوید برادران هم دیگر را بر بندند هر دو بیکر پس افتادند
 بنایچه مجال سخن گفتن نماید سلطان احمد بیرون آمد تا شاه شجاع
 ساکن گشت گفت احمد هم اینجا پیشین تو گری نیت از آن سلطان احمد بود
 بر شاه نام او را طلب داشت و بن و صیبت فرمود ای برادر دیوانه
 می ماند کسایه آبر و خواب دید که به آن سایه بر جای قرار گیرد و
 و نه بیداری را از خواب هیچ بدست باشد اینجا که من نشسته ام قیسه
 بسیاری پیغم و غاری پی است و خانه ما آن گوشه سکینان و مشهور
 فخران گریاست و اندوی مروت و مسلمانان اگر خدای خواسته باشد
 هیچکس را بمیرات صد ساله آبا و اجداد با تو محبتی نخواهد بود هرگز
 از آن برادر خاطر ماندگی و آزاری نبوده این زمان که من پای دزد رگاب
 سفر احریت آورده ام و باز نامه محبوت غاری دینا از کردن انداخته
 و محتاج دعا می است شرافت در میان بندگان خدا اندازید موجب
 ناخشنودی حضرت عترت و آزار خاطر این برادر خواهد بود همین
 زمان متوجه گریمان شو و از سیر این موضع پرفتنه در گذر و
 این چند وصیت را نگاه دار اول آنست که شرب مدام مداومت نهائی
 چرا که حاکم یا سباز ملکست و زشت باشد که پاسبان را
 پاسبان دیگر باید و دیگر بسیار لشکار و کیشکار بسیار رفتن هم عیب

وَهَم لَشَكَرٍ ذُرِّيَّةٌ آتَيْنَا مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِمْ ذُرِّيَّةً مِثْلَهُمْ لِيَشَافَ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ
 نَظَرَ عِنْدَ آيَاتِنَا بُرُوهَ وَنَظَرَ خِجَابَاتٍ بِرَأْسِ جَدِ عَصَمَةَ أَهْلًا وَعَنَابًا
 مُسْلِمَانًا بِنُورِهِ أُمِيدَ هَسْتِ كِهْ كِجَانِ بِنَقْدِيمِ رَسَادِ چِرِ اِيْنِ حَرَكَتِ
 مَوْجِبِ بَرِ خُورْدَارِي زَعْمِ رُودِ دَوْلَتِ خَوَاهِدُ بُوَدُ دِيكَرِ اِيْدِ شَمَانِ فِدِيمِ
 دُوشْتِي نَكُنْدُ كِهْ هَبِيرِ اَز دُشْمَنِي هِيچِ نَبِيحَةُ نِيكِ بَدِهْدُ وَتَحِيْبُ
 بَدَانْدُ كِهْ بِيَدِي زَمْرَةُ زِينِ سَدَنِ مُمَكِّنَتِ وَ مَكْرُ نَبِيحَتِ
 دُشْمَانِ كُفْرِ دُوشْتِي نُو كَرْدَنِ دِيكَرِ اَعِيْمَادِ بَرِ عَهْدِ وَ سَبُو كُنْدِ
 اَمْرَ اِيْ هَزَانِ نَكُنْدُ وَ بَا اِيْشَانِ بَسِيَّاسَتِ مَعَاشِ كُنْدُ دِيكَرِ رَعَايَا اِيْ كَرْمَانِ
 مَرْغُومِ مَضِيْرٍ وَ مَظْلُومِ اِنْدُ وَ نَفُوسِ اِيْشَانِ تَا اِيْرِ عَجَبِ دَارِ بَا اِيْشَانِ
 بِنُوعِي مَعَاشِرَتِ كُنْدُ كِهْ بَدِيَانِ مَأْكُودِ اِنْدُ بَكْرَمِ وَ عَدَالَتِ وَ مَهْمُتِ
 دِيكَرِ خِطَّةِ بَرِ خِرَابِ سَتِ وَ كُفْتِهْ اِنْدُ دُزْمِيْرِ كَرْمَانِ سِهْ شَهْرِ
 بُوَسِيْرِ وَ سَبْرِ جَانِ وَ مَمِ اَكْرَانِ دُوشَهْرِ خَرَابِ بَاسْتَدُ وَ بَرِ مَعْمُورِ
 بُوْدِ اِيْنِ شَهْرِ هَا اِيْ دِيكَرِ مَعْمُورِ شُوْدُ وَ اَكْرَانِ دُوشَهْرِ مَعْمُورِ بُوْدُ وَ مَمِ خَرَابِ
 بَرِ اَعْمُورِ تَوَانْدُ كَرْدِ چِيْهْ بَرِ سَرْحَدِ هِنْدِ وَ سِنْدِ وَ سَبْرِ اِيْتَانِ
 وَ خِرَاسَانِ وَ كَابُلِ اِسْتِ مَنِ شُمَارِ اَمْحَدَايِ سَبْرِ دَمِ شِمَارِ اِيْرِ بَدِ اَعَا
 يَا ذِ دَا اَرِيْدِ چِيْرِ وَ اَقْفَهْ هُ مَبَسْتِ مُفَلِسِ وَ بِيْ چِيْرِ اَز طَاعَتِ وَ اِيْرَانِ
 مَارَانِ عَوْرِ وَ ظَلَمِ وَ عَصِيَانِ بَدِ رُكَّاهِ يَادِ شَاهِ يَادِ شَاهَا زِيْ بُوْعِ بَدِيْتِ
 يَارِبِ مَرْتِ كِهْ بِيْحَنَايِ بَرِكَاةِ وَ اِنْدُ بِنَفْضِ اِيْ بَرِ بِيْرِ مَائِ حَسِيْمِي
 مَارِ اَجُولِ طَفَهَايِ نُو كُتَاخِ كَرْدِهْ اِسْتِ مَعْمُورِ دَا اَكْرِ كَحَطَارِفِ زِيْلَتِي

سُلْطَانِ أَحْمَدِ هَمَّانِ رُوْزِازِ شَبْرَانَ پَرُوْدِ لَشَسْتِ وَ مُتَوَجِّهِ كَرْمَانَ
 كَشْتِ بَدَا زَانَ اِيْرُوْصِيْتِ نَامَهٗ مَحْضَرَتِ صَاحِبِ قِرَانَ اِيْرَانَ
 وَ تُوْرَانَ اَمِيْرِكَبِيْرِ مَعْفُوْرٍ قُطْبِ الْحَقِّ وَ الدِّيْنِ اَوَالِدِيْنِ اَمِيْرِنِيْمُوْر كُوْرِكَ
 نُوْشْتِ مَضْمُوْنِ وَصِيْتِ نَامَهٗ لِيْنِ رُوْمِ هُوَ الْحَقُّ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ
 لَهُ الْحُكْمُ وَ اِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ عَلِي حَضْرَتِ كَرْدُوْنِ لَبَطَطِ مَمَالِكِ
 پِنَاهِ مَعْدَلَتِ دِنَارِ مَكْرُمَتِ شِعَارِ نُوْشْتِ نُوْشْتِ كَا مَكَارِ اَعْتَصَادِ سَلَا^{طِينِ}
 كَرْدُوْنِ اِقْدَارِ شَهْسُوَارِ مِضْمَارِ عَدْلِ وَ اِحْسَانِ اَعْدَلِ اَكَا سِيْرِ وَ جَبَابِيْهِ
 زِيْبِرِ وَ زَمَانِ الْمَطْوُوْرِ بَعِيْنَا يَهْ الْمَلِكِ الدِّيْبَانِ قُطْبِ الْحَقِّ وَ الدِّيْنِ
 وَ الدِّيْنِ اَمِيْرِنِيْمُوْر كُوْرِكَ اَنْ خَلَّدَ اللهُ نَعَالِيْ مَلِكِهٖ مَلَاذِ اَكَا سِيْرِ كَبِيْرِيْ
 دَارِ وَ مَلْجَاةِ قَهَارِ مَهْ جَوْخِ مِقْدَارِ بَاذِ وَ دَرِ نَعِيْبِ اَوَامِرِ اَسْمَانِيْ وَ نَجْوِيْ
 مَرَاضِيْ سِيْجَانِيْ اَبْدَانِ مَوْفُوْرٍ وَ مَوْبِدِ وَ حَقِّ عَمَلِ اَوْ عَلَانِ بِيْكَانِهٖ حِمَا نَرَا
 دَرِ مَعْنَا صِدْرِ نَبِيْ وَ دِيْنُوِيْ بَا عَلِي مَدَارِجِ مُرَادَاتِ وَ اَقْصَى مَعَارِجِ
 مَرَامَاتِ بَرَسَانَاذِ مِيْنِهٖ الْكَرِيْمِ وَ طَوْلِهٖ التَّدْبِيْرِ بَعْدَارِ تَبْلِيْغِ اَدْعِيْهِ
 اَدْعِيْهِ صَاحِبِ كِهْ وَ سَبِيْلِهٖ مُخْلِصَانَ حَقِيْقِيْ اَشْدَانِهِيَ كَرْدَانِهٖ
 كِهْ بَرَّ اِيْ اَزْ بَابِ الْبَابِ دُوْشَنِ وَ مِيْرَهْرَا سْتِ كِهْ دَارِ دِيْبَا عَلِي
 حَوَادِثِ وَ مَكَانِ مَكَانِ اَسْتِ وَ اصْحَابِ عُقُوْلِ بَرِ خَارِفِ مَوْ اَوْ
 اَلْفَاتِ نَمُوْذَهٗ اَنْدِ وَ عِيْمِ بَا قِيْ اَبْرَحِيْمَانَ فَا نِيْ تَرْجِيْحِ نِهَا زَهْ وَ حَقِيْقَتِ
 دَا لِسْتِنَهٗ اَنْدِ كِهْ فَنَا يْ هَرِ مَخْلُوْقِيْ اَزْ قِيْلِ اَوَا جِبَالِسْتِ وَ بَقَا يْ هَرِ مَوْ جُوْدِيْ
 اَزْ مَقُوْلَهٗ مُشْتَعَاتِ چُنْدِ مَوْزِيْ كِهْ اَزْ پَارِ كَا هٗ مِهْمِيْنِ تَقْدِيْرِ وَ تَعَالِيْ

مَسُورٌ نَعْرٌ مِّنْ نَّسَاءٍ وَنِدْلٌ مِّنْ لِّسَانٍ أَيْدِيكَ الْحَيَّرَانِيكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 مَدِينٌ أَرَادَ أَنْ يَنْتَقِزَ وَأَعْيَتْهُ الْخِيَارُ بِجَوْفِ أَيْدِيكَ كَانَ خَدَايَ تَعَالَى بِقَبْضَتِهِ
 اِقْتِدَارًا بِرُضْعَتِهِ بِمَهَادَةٍ بُوذِ بِرُحْسَبِ قُدْرَتِهِ وَأَمَّا كَانِ دَرَّ عَلَاةٍ أَعْلَى
 دِيُونِ قَامِضَايَ اِحْكَامِ مِطِينِ وَاتِّبَاعِ أَوْ أَمْرِ مَسْبُودِ أَلَمْ يَسْلُبْكَ كُوشِيَتَهُ
 اسْتِنْفَامِ أحوالِ رِغَابِ أَوْ ذِي رَدِّ سَتَانِ رَاحِلِ الصَّالِحِ مَطْمَعِ نَظَرِ مِثْمِثِ
 سَاخَتْ وَبَعُونَ عِنَايَةَ اللَّهِ أَيْخَهُ مَقْدُودِ بُوذِ مَعَاثِرِ بَاكَ كَافِهِ خَلَا
 بُوَجْهِ كَرِهَةٍ شَدِيدَةٍ مَسْمُوعِ عَلَيْهِ رَسِيدِهِ بَاسْتَدِ جَوْرِيَتِ
 بِأَعْلَى حَابِ مَعْدَلَتِ بِنَاهِ سِلْسِلَةِ مُصَادَقَتِ مُنْعَدِ نُوذِ فَوْجِ
 رُوذِ كَارِ اسْتِنَه دَرِ اِنْفَايِ رَتَابِ دَمِ وَرَاسِ عَدَمِ رَيْشِ پَدِشِ
 بِنِيَامَتِ مَرَمِ آنِ عَهْدِ نَهْ كَسِيمِ بَانُو نَادِرَانِ رُوذِ نَكُوِيَتِ كَسِيهِ وَفَايْتِ نُوذِ
 وَأَزَانِ جَنَاتِ عَلِ اِنْتَابِ وَالْوَالِزُّ لَالِ الطَّافِ بِجَانِحِ اَلْمِيَانِ سَكْمِ
 وَشَحْرِ زَايِسِنَه اَنْدَمِ مَشْرِعِ بُوذِ اِنْ مَعْنَى مُوجِبِ مَبَاهَاتِ
 مِيَانِ سِتِ وَدَرِينِ وَفَتِ كِهْ اَزِ بَارُكَ كَاهِ كِرِ بَايَسِيمِ دَعْوِيَتِ
 خُوَسَامِ رِحَانِ مَارِ سِيَبِ وَشَقَاقِي وَلا يَجْدُ لِسْتِيَا بِخَوِيَلَا حَلَقَتِهِ
 وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَى الذِّكْرِ إِذَا سَأَلَ بِرَدِّ رَدِّ وَكَفْتِ بِهَيْشِ
 عَرِشَتِ نَشِيمِ تَوْشِيَتِ نَايِدِ كَايِي وَمُقِيمِ حِطَّةِ خَالِدِ شَوِي وَكَمَالِ اللَّهِ
 هَتَا لِي هِيَجِ حَسْرَتِ وَنَكْرَانِي بِرِخَاطِرِ نَمَانِدِ بِاَوْجُودِ اَنْوَاعِ زَلَّتِ وَتَقْصِيرِ
 وَأَصْنَافِ اَجْرَامِ كِهْ لَازِمِ وَجُودِ اِنْسَانِ سِتِ هَرَّ اَرْزُوكِ
 مَحْبَلَةِ خِيَالِ بَشَرِ مَرْتَسِمِ تَوَانِدِ بُوذِ اَزِ فَوَائِدِ اِحْسَانِ قَلَامَتِ نَفْسِ

مَا أَحْنَفِي لَهُمْ مِنْ قُوَّةٍ أَعْيُرُ دَرْجَاهُ وَسِيهِ سَأَلِكُمْ إِتْفَاقَ مَنْزِلِ خَالِكٍ
 أَفَأَذْذُرُ كَنَارَ مَا نَهَاذَ شَعْرٍ مَتَى زِدْتُ تَقْصِيرًا تَزِدُنِي تَقْصِيرًا
 كَأَنِّي بِالتَّقْصِيرِ اسْتَوْجِبُ الْفَضْلَ أَحْرَامُ لِسَبِّكَ اللَّهُمَّ لِيكَ لِسَبِّتَهُ
 نَفْسِي أَمَّا هَذَا رَأْيَا إِنْ جِئْتَنِي بِكَ دَرْدَاذٍ بِبَيْتِ

بدین مرثده که جان فشانیم رواست که این مرثده آسایش جان ماست بلیت
 چگونه بریند جان جوان بخواب جلال خطاب لطف جو شکر جان رسد
 اشغال تو امل از دو شرفها ده روی تضرع بحضرت عزت آورده

از دوست بیک اشارت وز ما بسره دیدن رجا صادق که هر چه از
 حضرت مفیض الخیرات روی نماید اگر چه ما عزیز رحمت دانیم

محض رحمت باشد بلیت زهی سلام تو آسایش سینه روح
 زهی که تو مفتح کجای فووح والیاقیات الصالحات خیر

عندک تو ایا بر بقای عمر و دولت و دوستی و بخت
 آن حضرت کردون منقبت برکت باد هم سجانه و تعالی ساید معد

بر سر خلا تو پانده دارد بخیر حق بنابر خلوص نیت و بقای
 طویت که بنسبت با حضرت معدلت پناهی از آب صافی روشن

تراست واجب دید صورت حال آنها کردن که فرزند دلبندم
 زین العابدین طول الله عمره فی ظل عینائیکم مضارع

اودا بخدا و به خداوند سپردم و دیگر فرزندان طفل و برادران را
 بخواب ممالک پناهی سفارش نمود زجه حقیقت و شرف

آنحضرت زاد حرا خلا و در آن سنه ام جنانکه از حجیت کبر و لطف
 عظیم آن یکانه زمان و زمین می سزد بر مضمون آن حسرت العهد من
 الایمان کاریخته بر فاعده شمه ایشان از جانب مبارک خود مخصوص
 و مابده و ظلال بسیار و تراحوال پریشان ایشان کسستزاند . موجوه
 آثار آن صهار و کبار ابران و نوران مشاهده نمایند و در قرنها
 باز گویند و حاسدان و فاسدان گویند ساطهادر آرزوی خیر روند
 بوزه مجال شمانت و محل استنبلا نیابند این معنی موجب ادخار ذکر
 جلیل شود و این دوست مخلص که با عهد و میثاق مودت
 و تعادلت بیل فریت نوفیوغرت یافته بقاشده و دعای خیر یاد
 فرمایند تا از غوائی بالست قوی بملون بما عنقریبی و جلیل من
 المکر من کرد انشاء الله تعالی و حد العزیز هذاما و هذا
 الیه و العهد فی الدارین علیه هوان توفیق این برات از بارگاه
 و اهب العطیات موفوباد حق تعالی بر عهد باقتسرت کاد
 خدی عینه بر الطاهرین و صلی الله علی محمد و آله و صحبه اجمعین
 مخلصین و اولخوانان وفاد از امید و ارشاد شجاع بن محمد
 جون ارا بن و صبا یا پرد اخف روز یکشنبه بیست و دوم شعبان
 سنه ست و ثمانیز و سبعمائة ازین کله بلیت خارستان از بیت
 نمان امن و راحت و کلسرت راحت رحلت کرد بموجب وصیت
 در پای کوه چل مقام شیراز مدفون شد پدست

برداشت ز حال عالمی را در حال نهاد روزگارش بدیست
 کرکوه سنک دل مثل دینه داری بر تربت مبالک او چون بیارزی
 بر روی خود زمین بود دیگر بر اندی در نشست خود فلک خم دگر در آردی
 کرد اندی املا که بران شه فلک چه کرد خم آمد تا بقیامت نکار دی متغ
 عمر شاه شجاع بجا و سیه سال و سیه ماه متغ دولتش پست و هفت سال
 دیگر بنیاد خرابی و هرج و مرج و فتنه واقع شد و در هر سری سواری
 بدید آمد اهل عراق بطلب شاه یحیی رسیدند و در اصفهان فرار کرد
 و سلطان احمد بکرمان آمد سلطان زین العابدین بیایم مقامی پذیرد
 شیراز نشست **سلطان مجاهدین العابدین بن**
 بن جلال الدین شاه شجاع و بیاید الدین محمد بن شمس الدین مظفر
 بن شجاع الدین منصور بن عنبات الدین حاجی موحب و سبب
 پذیرد شیرازا سنقران یافت شاه یحیی بالشکر جز را همه بهان متوجه
 شیراز شد سلطان زین العابدین بالشکر آراسته از شهر بدر رفت
 نادر پل نوزول افتاد سلطان با نبرد با ملا رحمان خود از سلطان زین العابدین
 بگریخت و شاه یحیی ملحق شد لشکر اصفهان قوی حال شدند و لشکر شیراز
 مقابله مصلحت ندیدند چندی از طرفین در میان آمدند و مصلحتی نداشتند
 و عهد و موافق در میان آمدند هر دو لشکر بار موضع خود مراجعت نمودند
 در همان جگه که اصفهان بواسطه شرت نفس که در جبلت ایشان
 مرکوز است با شاه شجاع مخالفت شدند و شاه یحیی از شهر بدر کرد شاه

بجی یا جمعی ملان مان خود کینجته نه نزد آمدند و سلطان با بزرید بظرف
 لرستان افناد سلطان زب العابدین را اعلام کردند و او برادر مادر خود
 امیر مظفر کاشی را بحکومت باصفهان فرستاد **ذکر آمدن سلطان**
 عماد الدین احمد بن محمد بن المظفر بن المنصور بن الحاجی بکرمان چون
 عارم این صوب شد روز جمعه بیستم شعبان سه ست و ثمانین
 بکرمان رسید امیر دین دار امیر اختیار الدین حسن قوزجی با کار مملکت
 با استقبال بیرون آمدند و سلطان از در قصر هما بون فرود آوردند و کلبه
 دروب و قلاع بسپرد امیر حسن خواست که موجه شیراز شود بگذشت
 ناخبری معلوم شد بعد از دو روز خبر وفات سناه بخاخ بر رسید
 شرایط عزای بجای زدند و از در این واقعه اهل کربان مملکت حسن
 بر جراحات عم باشند و از سوز این حادثه چشم عیان زمان کربان
 و دل اهالی این ممالک بریان شد سلطان احمد بر سر سلطنت مورد
 منکر گشت مردم کربان را غارت و اجسان و اقوام و ابادی کرد اینده **مخص**
 از باب عمارت بوظائف کرامت نامه مخصوص فرمود و بنون احسان انانرا
 بنه کرد در ذات شریفش خود کرمی جلی و شایع غریزی بود و غایب
 باک اعتقاد و خداتر بود و بمکارم اخلاق متعالی ممالک مزاجودا
 و در جزو ایت نور مملکت داری ساده دل و آسان گذار و زود بشیمان
 بودی **ذکر آمدن** امیر سوره عثمان و غانی هزاره چون سلطان
 زب العابدین از مصاحبت با شاه بجی فارغ شد امیر سوره که مدتی بود

نادر بند شاه شجاع نودرها کرد و به هزاره فرستاد در آن زمان که سلطان
 احمد بکر مان آمد امیر محمد جرمائی را که بشیر اران با سلطان ایجاد و
 خد متکاری و زیدیک بود بزبنت کرد و امیر ناگورا و غازی را محبوس کرد ایند
 و امرای اوغان در عین فلاکت بودند چون امیر سورغ تمیز بکر مسیر
 رسید اوغانان بیگانه روی کرد آن شدند و بدو پیوستند امیر محمد این
 حال را اعلام سلطان کرد سلطان احمد بالشکری آراسته از کرمان
 متوجه کرمسیر شد چون لیس رسید جماعی بهادران از سیر
 روی کرد آن شاه لشکر کرمان ملحق شدند ایشانرا بتشریفات مجلس
 کرد ایند و از سیر تکر عزیمت چهار کند متمم فرمود جماعت
 امرای جرماء و لشکریان با امیر محمد بسطان پیوستند سورغتمیز چون
 سوکت لشکر سلطان معلوم کرد جمعی را خبر گیری فرستاد اتفاقاً
 از لشکر کرمان جماعی دلیران بفر اولی رفته بودند ناگاه بهمد بکر رسیدند
 کرمانیان بتک حمله ایشانرا بهزیمت برانندند سورغتمیز باز کرد بدو طرف
 کرمسیر رفت و برادر خود را امیر جمشید در قلعه آرزو بنشاند و خود
 بطارم رفت در اثنای این بعضی هواخواهان سلطان احمد مکنو که علی
 نصر حاکم سیرجان بسورغتمیز نوشته بود و با اتفاق کرده و
 مواضع نهاده بسطان احمد نمودند همان زمان علی نصر را بگرفت
 و قتل کرد و متوجه سیرجان شد و خزان و دفاتر او را در تصرف آورد
 دوسه ریزی در سیرجان توقف کرد بعد از آن محاصره قلعه آرزو

عازم شد چون به بای حصار نزول کرد امیر جمشید با متخصصان تقابله
 برخاستند لشکر سلطان بی یک حمله چند نقب و درخه در حصار گذاشت
 امیر جمشید چون دید که کار از دست رفته آمان خواست و بجز بیرون
 آمد حصار را دفع شد و مقنی چند که در آنجا بودند کشته شدند
 امیر جمشید مقبده با سرهای بریده بشهر فرستاد و بعد از آن از عقب
 متوجه کرمان شد چون چند روزی در شهر بصره مملکت اشتغال
 نمود در سنه سبع و ثمانین جناب مولانا ی اعظم مولانا قطب الدین
 از حضرت جهانگشای امیر کبیر قطب الدینا والدین امیر تیمور کورگان
 انار الله برهانه بر رسید و عنایت و عاطفت حضرت جهانگشای
 سلطان احمد بظهور رسانید سلطان این معنی را موجب مباحثات
 و سرافازی خود دانسته در همان هفته و جوه دنا بیرون روع مبارک
 باسم لقب آنحضرت من بز و منور کرد ایند حضرت جهانگشای او را
 داخل ملازمان کرد و بصلوات رسانید مخصوص شده با یکی از ملازمان خود
 بدگاه عالربناء روانه کرد ایند چون از این فارغ شد سور عنتمش از شیراز
 مددی التماس کرده بود بهلوان زین الدین شهر با یکی ابالشکر
 مدد او فرستاد و متوجه هرات شدند امیر محمد این خبر بشهر فرستاد
 سلطان احمد خواست که بنفس خود عازم شود امر او را کمان دولت
 مصلحت ندیدند که سلطان متوجه شود لشکری با بهلوان علی
 قوی که رستم لشکر کرمان بود معاشرت امیر محمد چو مای فرستاد

چون لشکر بدو ملحق شد امیر سوره غنمش با لشکر شیراز بن بر رسید و مسافر
 بنز العسکر در قریب شد از هر دو طرف با سا میشتی کرده مقابل افتادند
 و جری عظیم واقع شد در میان کوفرا امیر محمد با امیر سوره غنمش این
 بر امیر محمد را ندانند امیر سوره غنمش کار کرد امیر محمد جماعتی بر سر
 سوره غنمش زد از اسپ بیفناد درین حالت اخراجی ازان بهلوان
 علی قورچی حاضر بود فرود آمد و سرا او برید و برین کرد لشکر شهنشون
 از مشاهده کردند بیگار منزهیم شدند و بعضی گرفتار گشته لشکر کرمان
 بنزار گرفت مشغول شدند بعد ازان سرهای مقتولان و بندیات
 بکرمان فرستادند سلطان احمد حکومت اوغان به بهلوان علی قورچی
 تفویض کرد **ذکر آمدن سلطان** ابونزید بن محمد بن
 المظفر بکرمان در سنه ثمان و ثمانین سلطان بایزید از طرف لرستان
 عازم کرمان شد و خواجه تاج الدین سلمانی را بکرمان فرستاد که اعلام
 سلطان کند چون او بر رسید از این طرف مهر حسن و قواش که اند
 خد مکاران قدیم سلطان بود و مرتبه بلند یافته فرستاد تا علفه
 و علفه ایشان در ولایت مریت دازند سلطان بایزید در شهر
 بابت نزول کرد لشکر کر سنه بی سرو با هر یکی از جماعتی با او همراه شده
 بنیاد خرابی کردند و ولایت برهم زدند این خبر سلطان رسید
 و بچین خاطر گشت و او را بکرمان راه نداد سلطان بایزید چون این
 کرمان ما بوسر گشت متوجه بیز شد و با شاه بچی میبود والله اعلم

برابر افتادند و بعد کور را پیشرفتند سوره غن

ذکر طلوع رایانت حضرت امیر نزلت صاحب قرین ثوبه
 اول براق و فارس در سوال سینه نسیع و ثابن و سبعمانجا
 منعایت رسید که بندگی حضرت امیر نزلت خاوان جهانگشای
 صاحب و آن انا الله برهانه براق رسید و امیر منظر کاشی بانام
 اکابر و سرداران عراق بشرف دنیا طبعی مشرف شدند و کلید
 دیوت و علمه تسلیم ملایمان آنحضرت کردند و سلطان ذین
 العادین با تمام امر اولشک بان تبراندا گذاشتند و بطرف بغداد
 رفت و شاه بجی از نزد تهیه اسباب جیب عینه بوسی استعمال
 می نمود چون بندگی حضرت امیر نزلت ممالک عراق رسید ایشانرا
 امان داد و بجهت عساکر منصور و حرم تقبیل نمودند جمعی از امرای
 لشکر این جهت خصیل آن وجه در شهر رسد اصفاها سان بواسطه
 خست طبع و تحمل جلی که در طبع ای آن هست و بدیخی که
 دست در دامن غذایشان زده بود بقتل این جماعت که در شهر بودند
 اقدام نمودند و بعد بیکر عساکر جرار سگار سوار شدند و بضررب
 شمس ابدار بعد از محاربه بسیار شهر را محسوس کردند و قتل عام رفت
 و قریب دویست هزار آدمی کشته شدند و بجانب فارس نهفت
 و مورد سلطان احمد از کردن به و رسید و سوجه اردو و
 اعظم کتب و مر حصار الدین حصار را بیشتر بدگاه عالم پناه
 فرستاد چون بشرف پای بوش مشرق گشت بنواز بنواد شاهان

مخصوص شد استفسار احوال سلطان احمد فرمودند امیر حسن آغا
 چون عنایت و عطافیت حضرت اعلیٰ مشاهده کرد سلطان احمد
 را از آن اعلام داد و بتعمیل در رسیدن بارد و مبالغه نمود سلطان احمد
 همچون بر قسوت حبه شد و بدولت عتبه بوسی مشرف شد و بغایت
 پادشاهان اخضر صی یافت و مملکت فارس و عراق و کرمان را با ایشان
 منقسم کرد ایند و معاودت با دار السلطنه سرقت فرمود شاه **تیمور**
 بن مظفر بن محمد بن مظفر بن منصور بن حاجی در شیراز حکومت نشست
 و سلطان ابوالفتح بن سلطان اولیس بن شاه شجاع بسیرجان نامزد شد
 سلطان احمد با کرمان آمد **ذکر آمدن سلطان با بزرگمهر**
 چون سلطان احمد بکرمان رسید جمعی از ملازمان حضرت جهانگسای
 جهت مال مانع صاحب بودند سلطان با بزرگمهر عازم بلاد هند بود
 چون خیر بنام رسید که مملکت را بدین طایفه منقسم کرد ایند و معاودت
 نمود و بکر شیر کرمان نزل کرد هزاران اوغانی بدو ملحق شدند و خبر
 بکرمان رسید از قضیه بر خاطر سلطان احمد عظیم نمود چه مملکت
 خراب و لشکر از هم جدا گشته بعضی متفرق شده و بعضی بسطان با رسید
 پیوسته فاند بود **توکل** لا اله الا الله با آن قدر که در شهر بودند متوجه
 گریه شدند تا فریقین را با یکدیگر ملاقات افتاد حربی عظیم خاست
 دلبران هر دو لشکر داد مردی بدادند بهون و عنایت الهی بار فتح بوزید
 و لشکر کرمان مظفر شدند و سلطان احمد برادر را تربیت کند

در سلطان با بزرگمهر با همی منقسم آن کار و پایا بود
 کوفت را از نند

رَقْلِعَ فَوْرَجْرًا وَأَوْكَيْدًا وَأَنْ مَعِنَا نَزَامُ مَقْتُولٍ كَرْدَانِي وَسَرَّهَائِي
 السَّانِ بِأَفْخِ نَامَةِ بَكْرَمَانَ فَرَسْتَادَ وَبِاتِّفَاقِ بَرَادَرِ مَوَجِّهِ شَهْرٍ شَدُو
 جَدِّ رُوزِ عَيْسِدَتِ مَشْغُولِ كَسْتِ بَعْدَ اذَانِ عِزْمَتِ سِيرِ جَانِ
 كَرْدَنَدِ وَبِجَاهِ دَرَّانِ وِلايَتِ لَيْشَكَارِ مَشْغُولِ شَدْنَدِ وَسُلْطَانِ
 بَايَزِيدِ رَا جِهَتِ اَمْوَالِ هَرِ مَوْزِ بَطْرَفِ مَنُوقَانِ بَوَانَه كَرْدِ وَخُودِ بَدَارِ
 الْمَلِكِ اَمْدِ سُلْطَانِ بَايَزِيدِ بِمَنُوجَانِ رَفْتِ اَهْلِ اِنْجَادِ رَقْلِعَهُ مُخَصَّرِ
 شَدْنَدِ وَجَدَّ نَوْتِ مَحَارِبِهِ اِنْفَاةً اَقَادَ نَاعَا قَبْتِ اَهْلِ قَلْعَةِ بَحْرِ بِيخِي
 بِيئِرِ اَمْدَنَدِ وَوَجْهِي نِهَامِ جِهَتِ لَشْكَرِ نَقْبَلِ نَمُودَنَدِ سُلْطَانِ بَايَزِيدِ
 مَرَّاجَعَتِ بَكْرَمَانَ كَرْدِ **ذِكْرُ كَرَفَارِ شَدْنَدِ سُلْطَانِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ**
 جُونِ سُلْطَانِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ بِاَمْرِ اَوْعَسَاكِرِ وَخِرَانِ اَزْ شِيرَازِ مَوْجِيهِ
 هَبْدَادِ شَدْنَدِ جُونِ نَحْوَالِي تَوْشَرِ رَسِيدِ شَاهِ مَنصُورِ اَسْنِبَالِ كَرْدِ وَاَيْشَانِ
 بَدَانَ طَرَفِ آبِ بَرْدِ وَدَرِ پِهُونِ شَهْرِ فَرُودِ اَوْرِدِ وَشَرْطِ مَهْمَانَ دَارِي نَجَايِ
 اَوْرِدِ وَدَرِ حَرَمِ شَاهِ نَجَاعِ كِه حَرَمِ شَاهِ مَنصُورِ بُوْدِ بَا لَسَرِ شَرْ سُلْطَانِ عَضَنَفَرِ
 بَدِيدِ بَرَادَرِ اَمْدِ وَلَشْكَرِيانِ جِهَتِ مُعَامَلَةِ اَنْدَكِ اَنْدَكِ بَشَهْرِ اَمْدِ شَدْنَدِ
 مِي كَرْدَنَدِ نَا شَاهِ مَنصُورِ جِهَتِ مَهْمَانِي تَرِ بِي مَرِيَّتِ دَاشْتِ وَسُلْطَانِ
 زَيْنِ الْعَابِدِينَ وَامْرًا رَا بَشَهْرِ بُرْدِ اَعْذَرِ كَرْدَنَدِ وَسُلْطَانِ رَا تَمَامِ اَمْرِ اَبِكُفْتِ
 وَهَضْبِ سَاخْتِ وَلَشْكَرِ رَا بِجُودِ دَعْوَتِ كَرْدِ وَاَمْوَالِ وَخِرَانِ اَيْشَانِ رَا
 دَرِ نَصْرَفِ اَوْرِدِ وَاَوَانِ دَرِ اَنْدَاخْتِ كِه اَيْشَانِ خَدَّ خَوَاسْتِ كَرْدِ بَدِينِ
 جِهَتِ اَيْنِ حَرَكَتِ صَادِرِ شَدْنَدِ جُونِ بَدَا لَسْتِ كِه بَرَادَرِ شَرْ شَاهِ بِيخِي دَرِ

از شهر رفته

شِیرازِست و حَضْرَتِ امیر بزرگ مُعَاوَدَتِ نَمُودِه سُلْطَانِ رَیِّنِ
 الْعَبَّادِیْنَ رَا دَر قَلْعَه مَحْبُوسُ کَرْدَ اَیْنِد وَا مَرَاوِشْکِرَا بَر اَبْعَهْدِ وِ
 سَو کُنْد بَاخُودِ مَنفُوقِ کَرْدِ وِ مَتُوجَّه تَبِیر اَر شَد شَاهِ یَجْجِی شَو اَیْسِت پَرُوْنِ اَمْدِ مَنهْمِ
 بَه بَرْدِ رَفْتِ شَاهِ مَنصُورِ رَا مَمْلُکَتِی دِی مَنَارِعِ مَهْیَا شَدِ اَمْرَا یِ فَا رُسِ رَا
 بَکَرَفْتِ امیر غِیَاثِ الدِّیْنِ مَنصُورِ شُولِ رَا مِیْلِ کَشِیْدِ وِ دَر سِیْرَانِ مَتَمِکِنِ
 کَسْتِ شَاهِ یَجْجِی جُونِ بَه بَرْدِ رَسِیْدِ بَا بَهْلُوَانِ مَهْدَبِ کِه وَا لِی اَبْرُقُوه بُودِ
 اَظْهَارِ دِو سِتِی کَرْدِ وِ بَهْلُوَانِ مَهْدَبِ رَا طَلَبِ دَا سَنَدِ کِه حَکِی اَز خَصْمِ
 جِی هَا نَکَشَا یِ اَمْدِه جُونِ اَوِ پَا مَدِ عَدْرِ کَرْدِ وَا وُرَا بَکِشْتِ وَا بَر قُوه رَا نَبْصِ
 کَرَفْتِ وَا سَبَابِ اَوِ خَزَائِرِ وِ دَفَائِرِ کِه بِمَحْدِیْنِ سَالِ جَمْعِ کَرْدِه بُودِ
 اَوْرْدِ وِ دُرُ سَلِ وِ دَر سَائِلِ سِیْرَجَانِ بَیْشِ سُلْطَانِ اَبُو اسْحَقِ رُو اَنِه کَرْدِ اَیْنِدِ نَا اَوْرَا
 بَیْرِیْفِتِ وِ بَاخُودِ مَنفُوقِ کَرْدِ ذِکْرِ تُوْجَّه شَاهِ یَجْجِی کَرْمَانَ
 جُونِ سُلْطَانِ اَبُو اسْحَقِ اَز کَرْمَانَ رُوی کَرْدِ اَنِ شَدِ وِ بَا شَاهِ یَجْجِی مَنفُوقِ
 کَسْتِ وِ بَعْرَمِ اِسْتِیْصَالِ کَرْمَانَ مَتَحَدِ شَدِ شَاهِ یَجْجِی اَز بَرْدِ عَا زِمِ کَرْمَانَ
 شَدِ اَز رَاهِ اَنَارِ سَرُجِدِ مَهْرُ وَا لَیْتِ کِه یِ رَسِیْدِ خَرَابِ مِی کَرْدِ نَا بَنُوفِ
 نَزُولِ اَقْدَادِ اِنْفَا قَا دَر اَنِ نَزْدِ یَکِی امیر اَخْبَارِ الدِّیْنِ حَسْرُ کِه رُکْنِ
 اعْظَمِ اَمْرَا یِ کَرْمَانَ بُودِ وِ فَا تِ کَرْدِه بُودِ سُلْطَانِ اَحْمَدِ بَا بَرَادِرِ کَامَلِ
 وَا مَرَا یِ نَا مَدَارِ مَتُوجَّه پَرُوْنِ شَدِ وِ شَاهِ یَجْجِی اَز اَنِ مَتَرِ مَتُوجَّه بَا فِتِ
 وِ کَا رِزَارِ شَدِ سُلْطَانِ اَحْمَدِ رُوی بِخَشْتِ اَوْرْدِ سُلْطَانِ اَبُو اسْحَقِ
 بَا لَشْکَرِ سِیْرَجَانِ بَشَاهِ یَجْجِی پُوسْتِ دَر اَشَا یِ اَز حَالِ اَبِیْلِی اَز اَرْدُوی خَصْمِ

جها تکشای بکرماز آمد چون آن واقعه را مشاهده کرد بنصائح و
 مواعظ مشفقانه پیش ایشان رفت و خواست که بمصلحت انجامد
 بجای نرسید معاودت نمود عزم بر محاربه جزو شد در روز شنبه
 هفتم جمادی الاول سنه انی و تسعین و سبعمائة در صحرائی یافت
 فریقین یقابه افتادند و در محاربه ایستادند که زبان قلم از تقریر آن
 عاجز است تا عاقبت سر معنی البادی ظلم ظهور رسید و لشکر شاه
 بجی منهن شدند و جمعی دلبران آن لشکر کشته شدند شاه
 بجی به بزد رفت و سلطان ابواسحق در سیرجان با استحکام قلعه مشغول
 گشت سلطان احمد سرهای مقتولان با فتح نامه بشهر فرستاد و لشکر
 بد سیرجان آورد و کرد شهر و قلعه فرو گرفتند دوشنبه روزی
 محاصره مشغول شدند تا عاقبت سلطان ابواسحق بجای آمد جمعی از طرفین
 در میان آمدند و بمصلحت انجامید سلطان ابواسحق بیرون آمد و پس
 دستبوس رسید سلطان احمد او را با جمعی ملازمان خاصه او بشهر
 فرستاد و در کوشک سپر موقوف داشت بعد از آن لشکر از محاصره
 قلعه سیرجان بنشاندند و متوجیه کرمان گشت چون در کرمان
 نزول افتاد عنایت و عاطفت در باره سلطان ابواسحق بتقدیم رسانید
 و بجای خاصه و کمر مرصع ملبوس داشت ولایت سیرجان را باز بر
 او تسلیم داشت و بسیرجان فرستاد و امر شد که لشکر از محاصره بر
 خیزد برادر مادر سلطان ابواسحق امیر حاجی شاه که محمدرک این وقت

پیش

بود در قلعه شهر محبوب سر کرد بد بعد از آن کشته شد و در
 همان سال سلطان ابو نیر بد در ماه سنوآل دوسیه بوزی بیمار شد و در
 بیماری بخوان حق پیوست اللهم اغضض سلطانی خوب صورتی است
 سبیت کریم نهاد بود از اشعار عدلیت این رباعی نوشته میشود سر
 ان واقعه ترا خبر خواهم کرد و اثر ابدی خوف محض خواهد کرد
 با عینیه تو در خاک فرو خواهم رفت با مهر نوسن ز حال تو خواهم کرد
 اهل کرمات را در عزای آن سلطان بجای آب خون از دیده روان شد
 مدت شش ماه و هفت سال بدست
 دلاکار و بار جهان از سودی جرادن در کار و بار جهانی
 تو خود کبر کا ند جهان در بر مانی چه بنیاد بر خانه ای بر مانی
 ذکر آمدن سلطان بنیر العابدین در اصفهان چون شاه منصور
 در شیراز منکر کشت جمعی در شوشتر که موکل سلطان بن
 العابدین بودند با او منقوش شدند و از بند خلاص گردانند و با اصفهان
 آمدند اهل اصفهان سلطان را باندون بردند و در عراق استقرار
 یافت ذکر سلطان شاه منصور بن شاه مظفر بن محمد
 بن مظفر بن حاجی تغلب شیراز مستول شد چون منکر کشت
 لشکر را بد ابرقوه آورد و بعد از چهار بات سحر کرد انید بعد از آن
 بحاصره اصفهان آمد و خرابی بسیار در راه بیت عراق اتفاق افتاد
 مراجعت بشیراز نمود و در شیراز غلامی عظیم واقع شد مراجعت

کرد و بسیار از عا یا فارس بعضی هلاک شدند و بعضی منفرد گشتند
 در آن زمان که انا بک شمس الدین بشتک وفات کرد انا بک
 پیر احمد قائم مقام شد میان برادر کوچک ملک هوشنگ
 و انا بک پیر احمد بجهت حکومت نازع خاست و ملک هوشنگ
 گشته شد و مخالفت در میان احشام لرستان و حکام آنجا
 پیدا گشت شاه منصور متوجه لرستان شد انا بک طاقت مقابله
 نداشت مملکت رها کرد و متوجه اردوی حضرت امیر بزرگ طاب
 الله تراه و جعل الحجة متوجه شاه منصور ملک اولی که یکی از
 از ملوک آن مملکت بود در لرستان بنشیناند و خود از برای نهی اشیا
 محاصره اصفهان باز بشیر از معاودت نمود در حال شاه بختی
 سلطان زین العابدین شد که با سلطان احمد اتفاق می باید کرد
 که با اتمام شاه منصور روند سلطان زین العابدین رسل
 و دستاورد روانه کرمان کرد ایند و التماس معاودت از عم کرد
 سلطان احمد التماس مبذول داشت و بیعاد بران نهادند که
 در ماه صفر سنه ثلث و تسعین و سبعمائة در سیرجان ملاقات
 شود و رسل را باز کرد ایند و خود بنهیه اسباب لشکر مشغول
 شد در ماه صفر با فرزند سعید شهید سلطان عنایت الدین محمد
 متوجه سیرجان شد و سلطان زین العابدین بالشکر عراف
 برسیدند و در سیرجان مجتمع شدند سلطان ابوالسحر شراط

مه‌انداری بحای آورد بعد از چند روز براه کر مسیر عزیمت فارس
 مصمم گشت چون در طارم نزول افتاد و لشکر هزاره ملحق شدند
 شاه منصور بالشکری انبوه پیامد و گذار فوک بر لشکر کرمان بگرفت سلطان
 احمد از راه خوش نوا متوجه پیر پیر شد و در هیچ موضع توقف ننهاد
 نهاده در اثنای این حال فوجی از طرف شاه بچی بر رسید که من همچو بناد
 میر ستم شما چندان توقف کنید و بدید شیراز مروید تا من بر ستم چندانکه
 امر او ارکان دولت گفتند سخن او اعتبار مکنید نشیند و ده روز
 در آن ولایت توقف کردند شاه بچی پیامد شاه منصور بشیر از رفت
 و لشکری از آنجمله داشت زیادت تر تیب کرد و پیروز آمد سلطان
 احمد از راه سروستان متوجه پسا شد شاه منصور نیز از راه دیگر متوجه
 کر مسیر شد تا در آخر روز جمعه هر دو لشکر در حوالی فسا آمدند
 آن شب مقابله نشد جمعی می آمدند و می رفتند و سخن مصالحت
 در میان انداخته بودند و آن حکایت نرو پری بود که شاه منصور
 میخواست که لشکر او تمام بجنکاه رسد تا در روز شبه پستیز گاه
 محاربه برخاست شاه منصور بادر پیران خود همچون کوه آهن از جای بجنبید
 و بیک حمله لشکر کرمان و اصفهان بهریمت برانند و جمعی گرفتار شدند
 لشکر منهنم روی بکرمان نهادند سلطان زین العابدین در قطعه جدا
 شد و باصفهان رفت سلطان احمد بکرمان آمد و سلطان ابواسحق
 در سپهجان با پستاد ذکر مسخر شدند اصفهان شاه منصور را

نگریدند تا بجز نزول افتاد شاه من

رسیدند

و گرفتار سلطان زین العابدین و میل کشیدن چون شاه منصور را فتحی چنین
 مهیا شد پسیر از آمدن و لشکر کرمان و اصفهان که ماند بودند با او
 ملحق شدند عزیمت عراق کرد چون نزدیک اصفهان رسید سلطان
 زین العابدین را مجال مداومت نبود متوجه خراسان شد با معتمدی
 چند بطرف ری برفت شاه منصور را مملکت عراق تسلیم شد و در
 آنجا استقرار یافت چون سلطان زین العابدین بوی رسید موی چون
 آن نا انصاف که والی بود خبر کرد و سلطان زین العابدین را بگرفت
 و بند کرد و پناه منصور فرستاد شاه منصور کرمان و نوزان سلطان سید
 زاده را میل کشید درین واقعه هائل خون از چشم اهل آن ممالک
 روان کرد ایند که لاجرم دین دولت او گور شد تا با صاحب قران
 ابران و نوزان زد ببرد باخت و در شدند بلا افتاد بدست
 جو بزرگی مباشرت زافات که واجب شد طبیعت را مکافات بعد
 از آن عزیمت بزد کرد و ولایت را خراب کرد ایند عاقبت جمعی از خویشا
 بیامند و صلح در میان انداختند مقرر بر آنکه سلطان جهانگیر فرستد
 که ملازم باشد تا مرا از شما امی حاصل شود و الا عرق سب معاودت
 خواهد بود انا بجماعا زیم کرمان شد جو بزرگ رسید ایلی روانه کرد
 مضمون بحث آنکه مرا نظر بدین خرابه کرمان نیست مصلحت آنست
 که نوعیم بزرگی شاه بجایی برادر این دو مستحق با امیر نزرک از میان بردارند
 و هر یکی پسیر با مردی چند همراه کنند تا من خراسان روم و کنار

دورس

آب را نگاه دارم و اگر این نمیکند جنت را آماده باشد سلطان احمد
 چون این حکایت بشنید دانست که این سخن از عقل هزار و شش
 در جواب او این بیت گفت پست سینه بجای رساند سخن
 که ویران کند خاندان کن ازین حکایت و سخوت و جبروت که تو
 نهاده بوی آن می آید که دبار ازین خاندان نکند ازند چه زمان تا
 که لشکر حضرت جهانگشای مرشد بدیست
 جو قهر بر زلف دریا ببری بدیوانگی مانند این داوری چون ایلی باز
 گشت شاه منصور دانست که بجای خواهد رسید تمام سرحد ولایت
 را خراب کرد و معاودت بشیران نمود بعد از فضل اسباب محاصره
 کرده متوجه ببرد شد شاه بجای در شهر مخبر شد لشکر بگرامون ببرد
 نو گرفتند و چند روز محاربات عظیم رفت تا یکروز یکی از امرای شاه
 منصور که کین نام مقول شد شاه منصور را از قتل او ملائقی ضعیف
 روی نمود بفرمود تا تمام ولایت ببرد را خراب کردند و لشکر طرف کرمان
 آورد و بارو از آن و در هسبجان بیامد و آن ولایت نیز خراب کرد در آن
 این احوال جمعی از دلیران لشکر شاه منصور روگردان شده بگرامان
 آمدند سلطان احمد ایشانرا بعطای بی شمار و توارش بسیار ترغیب کرد
 شاه منصور متوهم شد که اگر پیش انفاق نزول افند لشکر روی بگرامان
 نهدم از اینجا بدار الملک خود مراجعت نمود سلطان ابوالحسن را
 بجامه خاص و کبر مرصع و طبل و علم و نقد و تکلفات فریب داد

تا با کرمانیان بنیاد مخالفت نهاد و او را محترک داد تا بولایت کرمان
 ناخیز آورد سلطان ابوالحسن ابراهیم طبرستان پست کرمان یافت و او خود
 در اسل مزاج مردی سوداگر ایی بود و در صغریستن حکومت رسیده بنیاد
 راه رنج سر بدالی بواسطه آن فلفله نهاده بود این ارشاد موافق مزاج
 اوقاد ناگاه ناخیز کرد بطرف کرمان و هزاران غارت کرد و باز
 سیرجان رفت سلطان احمد متوجه سیرجان شد و براه یافت روان
 گشت و بجایه در یافت توقف کرد که الجحان از حضرت جهانکشی
 امیر بزرگ بر رسیدند که عساکر منصوره متوجه بلاد عراق و فارس است
 می یابند که در روی بالشکر کرمان بدرگاه عالم پناه رسید سلطان احمد
 مراجعت باز کرمان نمود و جمعی از حساد و مفسدان در خاطر سلطان
 نشاند بودند که پهلووان قطب الدین چنگیز که بر کشته او بود
 و مرتبه عالی یافته با سلطان ابوالحسن مواضعه دارد سلطان احمد او را
 قتل کرد و بتهمینه اسباب احرام درگاه عالم پناه حضرت خاقانی مشغول
 شد در اوّل سنه خمس و تسعین و سبعمائة شاه شاهان بالشکر
 کرمان رسیدند سلطان احمد با تمام آکا بر با استقبال بیرون
 رفتند و او را بشهر آوردند و شرایط مهمانداری بقدم رسانیدند شاه
 منصور در اصفهان بود عزیمت شیراز کرد و بشراب خوردن مشغول
 شد بحیثی که جعل بود چکس از رعیت و لشکری او را
 ندیدند اخصیقت این بیت در میان آمد که بدست

شه ست و جهان خراب و لشکرش و پسر بیادش کریمیان چه بر خواهد
 ذکر طلوع برای حضرت جهانکشای امیر مبارز الدین
 بزرگ صاحب قمر از امیر قطب الدین و الدین تیمور که کان
 انار الله برهانند و بنده و مسالک فارس
 چون حضرت خاف از قشلاق و ماندندان عساکر منصوره زاده
 حرکت آورد همدانک قلع و سلطانیه و نواحی آنجا مستحکم گشت
 موج و همدان شد ز یاد شاه زاده سعید محمد سلطان بهادر با
 امر اولشکرها را بجانب دست راست بکردستان روانه فرمود مقرر بر
 آنکه در نواحی جوین و دزبول بر ایات نمایون پیوندند و پادشاه زاده
 عالم عمر شیخ بهادر از راه قزوین و ساق و بعضی از ولایت لر که
 ولر بزرگ فرستادند و ایا آنکه در دزبول و ششتر ملازمان حضرت
 اعلی ملحق شوند و قول بجانب روجرد نهضت فرمود چون روجرد رسید
 حال آنکه پیش از آن در میان ملک عزالدین لر مخالفت بود و پسرش
 نارعت میکرد چون خبر عساکر منصوره بشنیدند با هم دیگر صلح کردند و
 هر یکی بطرف رفتند و ولایات لر که بتمای مستحکم گشت امیر شیخ
 الدین قولنا سر را با قریب پانصد سوار و پیاده را در روجرد بنشانند و
 امیر حاجی نمود و قوا و شیخ سیستان را با پانصد سوار و پیاده در قلعه
 خرم آباد بگذاشتند حضرت جهانکشای آراء سمر بجانب ششتر
 توجه فرمود در راه هر کجا که اختار لر و کرد می نمودند

چون ایستادند در دزبول از راه بزرگ
 عالم به آمدند از همدان

ادستجه

بناحت و غارت ایشان حکم یافت می شد نادری حوالی در بول نزل افتاد
 حکام و اکابر در بول با سیف قبایل آمدند و ایضاً بار نمودند و بنوازش
 محض شدند چون این خبر شنیدند رسید علی کونوال و امیر اسفندیار
 که از قبل شاه منصور در ششتر بودند بگریختند و متوجه شیراز
 شدند چون رابان نمایان بدستوشتر رسید اکابر و مشایخ و صدوز
 و اصولان دیار بفریب غنیمت بوسی مشرب شدند و تمام آن مملکت
 مستخلص گشت خواجه سعید را با فریب بکفران سوار و پیاده در ششتر
 و حشر رسید در حویزه و یکی از نوکران خراسانی در بول مقرر شد
 و از راه بهبهان بطرف شیراز و قلعه سفید هضت فرمود چون
 به پای قلعه سفید نزل افتاد مهتر سعادت فراش که کونوال
 قلعه بود بمرد بسز آمد و بنیاد دژت نهاد و الحوق قلعه سفید
 که از زمان ملوک عجمه با زبان سحر و مشهور است در دور
 سوم فرمان نافذ شد که عساکر بر اموز قلعه در آمد و بیک جمله
 پای رکوع نهادند و بر بالا رفتند مهتر سعادت را بحال معاوت
 نماید قلعه مستخلص گشت و او را با تمام نوکران قتل کردند
 چون خبر پناه منصور رسید و از اختیار کرد و بالشکر تابل بسیار رفت
 از جماعتی که از عقب میر رسیدند استفسار کرد که شیراز باز چه
 میگویند گفتند زبان طعزد را ز کرده اند و میگویند باز بروت و
 ترکش هفتک من این نتیجه باز داد که همچون میگرد چون